

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Vass Miklós ügyvéd által képviselt felperes neveszületett felperes leánykori neve(felperes címe) felperesnek, a dr. Tóth István ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (felperes címe) I. rendű, a dr. Imre András ügyvéd által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2009. december 9. napján meghozott 13.P.24.573/2006/35. számú részítélete ellen az I. rendű alperes részéről 37. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 31.250 (Harmincegyezer-kétszázötven) forint másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak - az adóhatóság felhívására - 74.800 (Hetvennégyezer-nyolcszáz) forint fellebbezési illetéket.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes és az I. rendű alperes 2002 augusztusától 2006 augusztusáig élettársakként éltek együtt. Az élettársi kapcsolat létesítését megelőzően, 2002 márciusában elhatározták, hogy közösen építkeznek. Erre tekintettel az I. rendű alperes a 2002. május 24-én kötött szerződéssel megvásárolta a perbeli **cs.-i K.** utca 7. szám alatt nyilvántartott beépítetlen terület megnevezésű telekingatlant. A családi ház építésére az élettársak 2002 szeptemberében kaptak építési engedélyt. A könnyűszerkezetes, 115 m² hasznos lakóterületű felépítménybe 2003 szeptemberében beköltöztek.

A részítélettel elbírált keresetében a felperes annak megállapítását kérte, hogy a perbeli ingatlan 517/1000 hányadának tulajdonjogát élettársi közös vagyoni szerzés jogcímén a Ptk. 578/G. § (1) bekezdése alapján megszerezte.

Az I. rendű alperes ellenkérelmében a felperes 25/100 arányú tulajdonszerzését nem vitatta, meghaladóan a kereset elutasítását kérte. Hivatkozása szerint jelentős,

kizárólagos tulajdonú hozzájárulást fordított az építési költségekre, szervezte az építkezést, ellátta az anyagbeszerzési feladatokat és segédmunkát is végzett. Erre tekintettel a közös vagyoni szerzésben a közreműködési aránya a javára kedvezőbb 60-40%-os mértékű.

Az elsőfokú bíróság részítéletében megállapította, hogy a felperes élettársi közös vagyoni szerzés jogcímén megszerezte az ingatlan 48/100 hányadának a tulajdonjogát. Ezt meghaladóan a tulajdonjog megállapítása iránti keresetet elutasította. Megkereste az illetékes földhivatalt, hogy az ingatlanra a felperes 48/100 arányú tulajdonjogát élettársi közös vagyoni szerzés jogcímén jegyezze be, ezáltal az I. rendű alperes tulajdoni hányada 52/100 részre csökken. Az alpereseket a bejegyzés tűrésére kötelezte.

A részítelel indokolása szerint a 10.400.000 forint építési költségből 2.500.000 forintot, azaz annak 24%-át a felperes, míg 2.850.000 forintot, azaz a költségek 28%-át az I. rendű alperes kizárólagos tulajdonú hozzájárulásából fedezte. A fennmaradó részhez, azaz a költségek 48%-ához a volt élettársak azonos arányban járultak hozzá. A saját és a közös vagyomból jutó hozzájárulás arányában a felperes a perbeli ingatlan egészéhez viszonyított 48/100 hányadának tulajdonjogát szerezte meg. Az I. rendű alperes nem bizonyította, hogy az építkezés időszakában, 2003-2004-ben számottevően nagyobb jövedelemmel rendelkezett volna. Állítását a csatolt okiratok nem igazolták. A felperes testvére és az I. rendű alperes édesanyjának vallomása igazolta, hogy a felperes az általa elvégezhető munkákban részt vett, az építkezés során például ő főzött az ott dolgozóknak. Ezzel szemben a felperes sem bizonyította azon állítását, miszerint a háztartási munkákat kizárólag ő végezte. Alappal következtethető, hogy a nemek közötti általános munkamegosztás szerint a felperes többet dolgozott a háztartásban, az I. rendű alperes pedig az építkezésen. Nyilvánvaló, hogy az élettársak közös céljaik megvalósításában fizikai adottságaik és társuk elvárásának megfelelően vettek részt. Az építkezés időszakában egyetértésben osztották meg egymás között a feladatokat, a háztartásban és az építkezésen végzett munkájukkal egyenlő arányban működtek közre a vagyonszerzésben.

A részítelel ellen az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, annak részbeni megváltoztatását, a felperest megillető tulajdoni hányad 36/100 részre történő leszállítását kérte azzal, hogy ennek eredményeként az I. rendű alperest a teljes ingatlan 64/100 tulajdoni hányada illeti meg. Érvei szerint az elsőfokú bíróság a tulajdoni hányad mértékének meghatározásánál a 10.400.000 forint várható bekerülési költséget vette alapul. Azt azonban kellően nem értékelte, hogy a felépítmény létrehozásában az élettársak milyen arányban vettek részt. A várható költségtől eltérően a tényleges bekerülési költség lényegesen nagyobb arányú volt, figyelemmel az I. rendű alperes személyes munkavégzésének, munkaszervezésének és anyagfuvarozási tevékenységének értékére.

További érvelése szerint a peradatok alátámasztják, hogy az I. rendű alperes az építkezésen mindvégig személyesen, lényegesen nagyobb értékű munkát kifejtve végezte a tevékenységét, ennek értéke jelentősen meghaladta a felperes által

végzett háztartási munka értékét. Személyesen vett részt a betonozásnál, folyamatosan dolgozott a szakmunkások mellett napi 5-6 órás időtartamban, elvégezte a garázs tetőfedését, festését, mázolását, tetőszigetelést. Közreműködött a háztartási munkákban, a felperes gyermekének nevelésében, ellátásában.

A felperes részletesen indokolt fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság részítéletének helybenhagyását kérte.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelő, okszerű és együttes mérlegelésével helyesen állapította meg a tényállást, érdemi döntése, annak ténybeli indokolása megalapozott. A Fővárosi Ítéltábla erre tekintettel az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdésének alkalmazásával - az abban kifejtett helyes indokokra visszautalással - helybenhagyta.

A fellebbezési érveléssel szemben az ítéltábla kiemeli, hogy az I. rendű alperes a 2007. szeptember 11. napján tartott tárgyaláson maga jelölte meg az ingatlan bekerülési költségét 10.400.000 forintban. Ugy nyilatkozott, hogy a II. rendű alperes „a kölcsön folyósítása előtt a kölcsön elbírálásához felmérést végzett és 10.400.000 forintban állapította az építési költséget. Ez az összeg elég volt a teljes építkezéshez.” Az I. rendű alperes nem bizonyította, hogy személyes munkavégzésének, háztartási munkájának, az építkezés során kifejtett személyes munkavégzésének, munkaszervezésének és anyagfuvarozási tevékenységének értéke lényegesen meghaladta volt házastársa által személyesen kifejtett munkavégzés értékét. Az elsőfokú bíróság a feltárt bizonyítás anyagát okszerűen értékelve megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a volt élettársak a közös gazdasági cél megvalósítása érdekében a nemek közötti munkamegosztásnak megfelelően egyetértésben osztották meg egymás között a feladatokat, a háztartásban és az építkezésben egyenlő arányban végzett személyes munkával vettek részt a vagyonszerzésben.

A sikertelenül fellebbező I. rendű alperes a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú eljárásban felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) (6) bekezdése, 4/A. § (1) bekezdése értelmében megállapított, a kifejtett képviseleti tevékenységhez igazodó, az áfával növelt ügyvédi munkadíj megfizetésére. Az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezés a 6/1986. (VI.16.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2010. október 26.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.

. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.
előadó bíró

a tanács elnöke

Dr. Hegedűs Mária s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül: